

Proposició Llei de transparència, accés a la informació i bon govern,

Compareixença al Parlament. 23 d'octubre

Recomanacions per proporcionar criteris que siguin útils a la feina de revisió de la Proposició de Llei de transparència:

Continguts de publicitat activa

Trobem a faltar continguts de prou rellevància, i contrastada presència comparada, com els següents:

1. Una clàusula oberta que es refereixi a la informació pública sol·licitada amb major freqüència.
2. Acords de Govern i la documentació que ha servit de base per a la seva adopció.
3. Afegir a la informació sobre l'elaboració normativa, la derivada d'aquella activitat a què fa referència el Títol IV de la Llei (grups d'interès) per tal de conèixer l'empremta legislativa.
4. La totalitat de les resolucions judicials de caràcter definitiu —i no només les que discrecionalment puguin ser considerades de rellevància pública—que afectin els subjectes obligats per haver estat ells o el personal al seu servei —per raó de les seves funcions— part en el corresponent procés judicial.
5. Publicitat sobre els canals de participació i sobre els procediments participatius en tràmit, en coherència amb l'establert al Títol VI (Govern obert).
6. En matèria de gestió econòmica i pressupostària: comptes anuals, informes de fiscalització i d'auditoria.
7. En matèria de funció pública, convocatòries i resultats de processos selectius de provisió i promoció.
8. En matèria de contractació: resolucions dels recursos especials i qüestions de nul·litat, així com decisions unilaterals de desistiment, renúncia, interpretació i resolució dels contractes.

Concepte d'informació pública

La definició que es fa d'informació pública milloraria si es referís a qualsevol document, dada o contingut d'interès públic. Aquesta amplitud obliga a delimitar amb claredat les exclusions de concepte. Això vol dir: a) improcedència d'emprar el terme “elaboració o reelaboració complexa” (art. 29.1f); i b) improcedència d'excloure els documents preparatoris o interns (art. 29.1e), i tractant-les com a causes d' inadmissió.

I parlant de la inadmissió. La primera causa d'inadmissió de l'article 29 (informació exclosa del dret d'accés) no pot confondre's —com fa a l'ap. 4— amb els límits al dret d'accés (art. 21). Ha de referir-se a les exclusions de concepte d'informació (esborranys i documents a demanda). Mentre que inadmetre a tràmit una sol·licitud eximeix d'entrar en el fons, l'aplicació d'un límit comporta la seva desestimació.

Límits al dret d'accés

Si hi ha algun element crític en el sistema, aquest és la selecció i definició de les limitacions al dret d'accés. Per tant, és exigible una enumeració tipus "llista tancada" i també l'ús de termes clars que eliminin qualsevol dubte interpretatiu.

Constatem que els límits descrits en l'article 21.1 h) (interessos públics o privats) i 21.2 (informació "protegida") suposen de facto deixar oberta permanentment la porta a futures excepcions no previstes pel legislador de transparència. I el límit de l'art. 21.1 c) (secret o confidencialitat legalment establert en "procediments tramitats per l'Administració pública") infringeix el requisit d'estar definit amb claredat en detriment de la seguretat jurídica.

Amb relació a la protecció de dades de caràcter personal especialment protegides (art. 23) convindria afegir com a causa habilitant de la seva divulgació, junt al consentiment, la llei.

Càrregues administratives

Hem observat la presència de les càrregues següents i que caldria revisar:

1. Exigir a la persona que sol·licita la informació aportar justificació d'haver obtingut el consentiment del titular de les dades íntimes (art. 23.2).
2. Haver de conèixer quin és l'òrgan posseïdor de la informació (art. 27.3) i, encara pitjor, tractar el desconeixement com a causa d'inadmissió (art. 29.1b) i obligar el ciutadà a adreçar-se a una altra Administració per presentar la sol·licitud (art. 30.2). Quina justificació té aquesta càrrega en comparació amb el règim administratiu general?
3. Haver de demanar, una vegada estimada la sol·licitud per resolució expressa, l'accés efectiu a la informació i, a sobre, haver d'esperar fins a 30 dies addicionals per aconseguir-la. Què l'accés pugui arribar a demorar-se fins a un total de 2 mesos constitueix un precedent inacceptable (art. 36).

Resolució

La superioritat jeràrquica és un criteri inadequat per a la determinació de l'òrgan competent a la Generalitat (art. 32.1): recomanem que resolgui l'òrgan de major rang jeràrquic al que deté la informació distint dels alts càrrecs. **1r** hi ha òrgans sense superior; **2n** és preferible que aquesta potestat pública respongui a un criteri professional i, per tant, ser exercida per personal funcionari al marge de criteris d'oportunitat perquè, entre d'altres, l'aplicació dels límits al dret d'accés no és discrecional (art. 20.4). En tot cas, correspon facilitar l'accés material a personal tècnic responsable dels arxius i la gestió documental.

Atès que la presentació de sol·licituds no hauria de restringir-se a l'òrgan que deté la informació, el *dies a quo* per al còmput del termini hauria de fixar-se en el moment en què la petició entra en el registre de l'òrgan competent per resoldre.

Excepte en cas de silenci administratiu o situacions excepcionals (en què tindria sentit un termini molt breu), l'estimació de la sol·licitud ha de comportar l'accés immediat a la informació.

L'article 34 hauria d'indicar expressament que la resolució esgota la via administrativa, la qual cosa es dedueix de l'art. 38 quan preveu que s'hi pugui interposar un recurs potestatiu de reposició.

Reclamació davant la Comissió de Garantia

Els arts. 39.1 i 42 preveuen una reclamació també facultativa l'objecte de la qual és el mateix que el del recurs de reposició a què s'acaba de referir. Per aquesta doble coincidència, ambdós mitjans impugnatoris no poden conviure. Inconvenients:

- Es tracten de dues vies amb terminis per resoldre diferents (1 mes / 2 mesos).
- Obririen un doble accés a la jurisdicció contenciosa
- Risc de contradicció

En conclusió. De mantenir la reclamació especial —que hauria de mantenir-se, d'acord amb la legislació bàsica— aquesta ha de substituir el recurs de reposició.

Encara més, la reclamació no només no substitueix la reposició sinó que, segons la redacció actual, pot tenir com objecte la pròpia resolució del recurs de reposició, originant-se, entre d'altres eventuais incongruències, el dubte de quin seria en aquests casos el *dies a quo* del termini per interposar recurs en via jurisdiccional.

Aquestes consideracions ens permeten afirmar que l'art. 42.10 incorre en un error en afirmar que les resolucions de la Comissió posen fi a la via administrativa.

En un altre ordre de consideracions hem d'advertir que amb la seva redacció actual, les decisions en matèria d'accés adoptades pels ens instrumentals de l'Administració i per les universitats públiques (art. 3.2 a) i b) en veurien excloses de la possibilitat de reclamació especial, la qual cosa és incoherent amb el propi concepte d'Administració pública que ofereix la Llei (art. 2 e) i amb l'àmbit de la reclamació dissenyat per la legislació bàsica.

Comissió de garantia. Independència i publicitat

Constatem que en la seva redacció actual, la proposició opta per una comissió integrada per cinc persones de designació parlamentària i per l'adscripció a un departament de la Generalitat pel que fa la dotació de mitjans personals i materials de suport. La Llei garanteix la plena independència funcional i orgànica de la Comissió.

La independència de l'òrgan podria veure's significativament reforçada si:

- Que la designació pel Parlament es faci sobre la base de candidatures resultants d'una convocatòria pública en la que el criteri de selecció sigui el del mèrit i capacitat de les persones aspirants.

- Que sigui exigible la condició de funcionari públic, atès que la principal funció resolutòria de reclamacions que la llei li atribueix comporta l'exercici de potestats públiques¹.
- Que la Comissió s'adscrigui directament al Parlament.

Cal preveure expressament la publicitat de les resolucions de la Comissió de garanties.

Grups d'interès

És important que els continguts registrals previstos en l'art. 49.2 tinguin garantida una publicitat ja sigui en temps real o, com a màxim, amb una periodicitat no superior a la trimestral.

Recomanem que l'art. 50.2 inclogui informació no només sobre les percepcions econòmiques rebudes pels grups d'interès sinó també sobre el que aquests grups gasten en l'activitat de lobby.

Pel que fa l'art. 52.2 convindria afegir la publicitat de la mesura sancionadora.

Disposició derogatòria

Es troba a faltar, a més de la derogació dels arts. 34, 35 i 36 de la Llei d'arxius i documents, la de l'art. 19.2 a) en tant que relaciona les funcions de la CNAATD en matèria d'accés a la informació.

---

¹ Avalaria aquesta opció el fet que el propi ap. Tercer de l'art. 40 exigeixi dedicació absoluta i es remeti al règim d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.